

ske šole vzgledov in analogij. Skoraj vsa srednja in severna Evropa ima verske šole. Niti vera prebivalcev, ne državna oblika, celó ne stranke, ki so na krmilu, ne delajo razločka gledé verske šole. Absolutna Rusija ima versko šolo, kakor svobodna republikanska Švica. Protestantška Prusija, kakor katoliška Bavarska; Ogerska, kjer je od nove ustave liberalna stranka na krmilu, kakor nemške države, kjer so se liberalci in konservativci vrstili na državnem krmilu. V Nemčiji ste le dve mali državi, Hesensko in Badensko, ki imata, kakor Avstrija, medversko ali brezversko šolo, ki pa več stori za vero, kakor naša šola. Vse druge nemške države imajo versko šolo: Virtemberško, Hanoveransko, Šlesvik-Holstin, Brunsvik in Oldenburško so versko šolo dosledno razvile. Na Bavarskem in v Prusiji pa je verska šola tako razvita, da hočem njeno organizacijo obširneje opisati in to po treh znamenjih.

Kar se tiče ločitve po veri, je v Prusiji 22.800 protestantskih in 9400 katoliških šol; otroci in učitelji so ene in iste vere. Vкупnih šol za katolike in protestante je le 715. Te vкупne šole pa niso take, kakor pri nas, marveč so tako vrejene, da more vsako veroizpovedanje otroke v svoji veri temeljito podučevati in vzrejati. Tudi te šole torej zavarujejo manjšini veronauk in vzrejo, in mnoge so v nižjih razredih enakopravne, v gorenjih razredih pa ločene po veroizpovedanji.

Kako pa je z učiteljski v Prusiji? Ta so vrejena po veroizpovedanjih, in sicer je 53 protestantskih, 21 katoliških in 4 izraelska, in povsod skrbé za temeljit verski pouk.

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Plašljivi konji.

Kdor ima opravka s konji, njemu je znano, kako da je sitno, ako je konj plašljiv. Tak je nevaren za življenje; ne samo to, da človek ne ve, kedaj ali ob čem da se mu konj lahko splaši, je nevolja, še bolj pa to, kako se ozdravi, je veliko vprašanje.

Nekateri konj je že po svoji naravi plašljiv, njemu je to nekak „poerban greh“, nekateri pa še le postane tak, ker se z njim ni ravnalo prav, dokler je bil mlad, dokler se je učil voziti. Naj pa je že potlej vzrok plašljivosti, kar koli, toliko je gotovo, da je tak konj veliko manj vreden in človek je zmerom vesel, če se ga iznebi.

Strah, nevarnost pa je tudi prevelika pri takem konji, saj človek ne ve, ako se še vrne zdrav domov, ako se pelje z doma pa ima takega konja v vozu. Nekateri konj se splaši le, ako se ena reč mu nameri na poti, drugi pa

ima toliko muh, da mu človek ne pride do dna, vprašajoč se, kaj da mu splaši konja.

Pri ozdravljevanji te bolezni pride pa skorej vse na to, da znaš za vzrok, za to, odkod da ti je konj plašljiv. Kakor pa je to velikrat neznano, tako je tudi zdravilo največkrat negotovo ali če gre za pravo, po polnem se ne da odpraviti plašljivost. Najbolje je še to, če se je obvaruje konj, dokler še ni prepozno. To pa se izgodi, če se ravna z njim vselej lepo, krotko in nikoli z jezo. Tudi takrat, če se ti je splašil, ravnaj z njim lepo in skušaj ga vmiriti; kliči ga, božaj ga, drži ga, čem najbolj moreš, rahlo. S tem ga še najprej človek vkroti in če konj enkrat izpozna, da ni bilo nič hudega, pri čemer se je splašil, bode se drugi krat že more biti dobro držal ter ti ostane miren, da-si še obrača ušesi naglo naprej, nazaj. V tem ga kliči pa ga rahlo, vendar trdneje prejmi za vajet!

Ako je le ena ali vsaj vselej enaka reč, pri kateri se ti splaši konj, tedaj ga še brž človek najlažje ozdravi. To se izgodi s tem, da ga take reči navadiš ter ga večkrat tje pelješ, kjer reč vidi ali sliši. Ker se mu ne izgodi nikdar nič žalega, navadi se je k malu tako, da ostane miren, če pride tudi nenadoma do nje.

Vsled skušenj pa moramo reči, da je velikrat krivo plašljivosti — pomanjkanje svetlobe v hlevu. Kedar pride namreč potlej konj iz hleva, blešči mu vse pred očmi in konj ne izpozna prav reči, ki stopijo pred nj, zato se začne bati, lotéva se ga strah in tako je pri celi vožnji plah ter že lahko rečemo, da vidi skorej v vsaki stvari, ki mu pride pred oči, svoje strahilo. Tedaj je tudi to, kar nas opominja, naj ne imejmo pretemnih hlevov.

Marsikaj so že poskušali, da bi se našlo zanesljivo zdravilo zoper bolezen plašljivosti, ali ostalo bode pač pri poskusih. Za to pa stavimo mi tukaj samo še to svarilo: ne ravnaj s konjem in sploh z nobeno živaljo, ki ti je na pomoč pri delu, silno, brez usmiljenja!

Sejmovi. Dne 12. aprila v Arnoži, v Bralovčah, v Ormoži, v Stradnu in v Slov. Bistrici. Dne 13. aprila v Šentilji v slov. gor. in v Slov. Gradci. Dne 15. aprila v Kamnici, v Sevnici, pri Mariji Snežni, in v Pleterjah. Dne 16. aprila pri sv. Križi na Slatini in v Spielfeldu. Dne 17. aprila v Kapelah. Dne 18. apr. v Konjicah, na Bregu v Ptuji, v Reichenburgu in v Laškem trgu.

Dopisi.

Iz Rogatca. (Odgovor na odgovor.) To je bil čuden odgovor, ki so Vam ga poslali naši trije korenjaki. Kaj pa je bilo popraviti v dopisu, in kaj se je istinito popravilo? Neugodno

lego je pisec potrdil: da iz šolskega okraja sv. Jurija dohaja le 16 otrok, ne pa $\frac{1}{4}$ v nemško šolo je morebiti resnično; kje pa so tisti otroci ostali, ki so iz Donačke občine in sicer iz Tlak, Žahenberca in trške Gorce v nemško šolo vsolani? Naj jih prešteje, in prepričal se bode, da $\frac{1}{4}$ slovenskih šolarjev iz Donačke srenje hodi v nemško šolo. Da plačuje Donačka srenja nad 100 gld. za nemško šolo, se ni tajilo; tako tudi ne, da je g. učitelj dobival 137 gld. 50 kr. odškodnine za stanovanje, kar je dopisnik samo konstatiral, ne pa učitelju očitil. Da bi se lahko nesreča zgodila, ker so otroci od 12—1 sami, tega ne more tajiti, saj mu je znano, da se otroci zbirajo celi čas od 12—1 v šoli, nekateri pa že pridejo pred 12. uro. Da bi se bližnji, edini sosed za šolo brigal, ni pričakovati, — saj je pa tudi lega njegove hiše taka, da še k šoli skoz okno ne vidi; od 12—1 pa so ljudje navadno pri kosilu v hiši. Da bi pa v času kake nesreče pomoč zamogla naglo priti iz Tlak, tega dopisnik sam ne bo verjel. — Ravno zato, ker je znano, da učitelj ne more brez hrane ostati, se je samo konstatiralo, da so otroci od 12—1 sami sebi prepuščeni, ne brez nevarnosti. Učitelj trdi, da šolske mladeži zato ni vodil k šolarski meši „ker se postav in ukazov na tanko drži.“ Postave take zastoj iščem v šolskih postavah; one učiteljem ravno zapovedujejo, šolarje k šolarskim mešam voditi. Ukaze pa je tudi dobil učitelj, da mora voditi šolarje k šolarski meši. Naj nam pove dan in število ukazov, po katerih se je on ravnal! Vsaj nadzupnijski urad je dobil na svojo pritožbo zoper nepostavno ravnanje g. učitelja Klanjščeka od deželnega šolskega sveta v Gradcu dne 9. avgusta 1888, št. 4252, sledeči odlok, potoma častitega Lavantinskega ordinarijata: „Z ozirom na Vaše cenjeno pismo z dne 30. maja t. l., št. 1163, usoja si c. kr. drž. šolski svet Vam uradno naznaniti, da se je učitelj Anton Klanjšček pozval na odgovor za voljo njegovega nepravilnega ravnanja in se mu je njegov zagovor s tem rešil, da se mu je pokazalo na določbo § 48 al. 2. drž. šolske postave in se je še vrhu tega opomnil, naj prepusti katehetu, ako pride kršč. nauk razlagat, takoj naslednjo uro.“ Ta odlok objavimo neradi a primorani, da dokažemo, kako strogo se g. učitelj postav drži. Izjavo g. učitelja gledé g. kateheta, naj sodijo čitatelji sami! Da je pa pedagog g. Klanjšček pozabil, da „boljše obiskovanje“ njegovih ur ni pripisati njegovi pedagogiki, temveč dobremu spominu kmetov, ki so po ječah sedeli, velike kazni plačevali zaradi šolskih zamud otrok, to je čudno. Ne pedagogika, temveč strogo izvrševanje postave privabi otroke nemarnih starišev h g. učitelju v šolo. Krivo sem poročal, da je krajni šolski svet kupil hišo za šolo. Resnica je, da so trije možje

krajnega šolskega sveta, župan Železnik, svetovalec Mikuš in občinski odborniki ali svetovalec Gobec, kupili hišo, pooblaščenim po sklepu srenjskega zastopa Donačkega za Donačko srenjo: tedaj ne brez dovoljenja in brez seje. Dopisniku se očita, da mu je bil edini Jurij Bele znan kot nasprotnik selitve šole v trg. Kako je mogoče, da bi mu bili znani drugi nasprotniki, če se nobeden ni oglasil? Je-li dopisnik kriv, ako je tako malo moške besede in odkritosrčnosti? Kdor je glasoval zoper selitev, ta je sam sebe osramotil; in zato je v mojih očeh Jurij Bele ostal mož, ker je povedal in glasoval, kakor je mislil, drugi si pa ime naj sami izvolijo, kakoršnje jim pristaja. Da je bilo pri glasovanju veliko nasprotnikov, natanko število še mi ni znano, tega je pa posebno ostudna agitacija kriva. Kakošnji so nasprotniki, to se vidi iz tega, da so poslali dopisniku pismo brez podpisa, v katerem mu žugajo, da bodo zavoljo te šole njega in g. kaplana ubili; načelnika Mikuša pa požgali. Pri glasovanju so nekateri, od „šnopsa“ osrčeni, vsakemu glasovalcu, ki ni naravnost rekel „ne“, klicali: „reci ne“, dokler ni bil premočen pa rekel: „ne.“ Zdelo se mi je, da ne vidim pred saboj Rogaških farmanov, temveč divje jakobince. Še po glasovanju so psovali može, ki so imeli srčnost za selitev glasovati. Taka zmaga ne bo prinesla blagoslova. Nismo pa še izgubili upanja, da bo dobra reč zmagala.

J. T.

Iz Konjic. (Volitve.) Prihndni teden, dne 15. 16. 17 vršile se bodo v Konjicah, najhujši nemškutarski trdnjavi na Dravinji, občinske volitve. Narodna stranka v trgu žalibože le toliko mož šteje, da jih zares na prstih ene roke sešteješ, težavno je tedaj njeno delo, posebno, ker od strani, ki bi lahko, skoraj nobene podpore že več let ni. Čudež tedaj ni, da so pri zadnji volitvi vsled podmitanja, strahovanja in nepoštenosti, posebno gledé na pooblastila nemčurji za malo glasov nadvladali. Mnogo kmetov v Konjiškem okraju je zares vrljih, narodnih, vseskozi poštenih, da jih niso kos v kozji rog pognati, še manje pa sveti stvari izneveriti, pa žalibože mrgoli pa tudi duševno zabitih, strastnih odpadnikov in izdajalcev, katerim se srce širi, če jih le tržanski nemčur pogleda, in lačenbergerjev klanjajočih se klobasam in vinu. Nemčurji na vse kriplje delajo, vse polno poštenjakov Plahutove veljave dirja od vasi do vasi, prigovarja in pooblastila lovi. V dr. Ledererjevo pisarno pisar R. pismeno in ukažujoč sili, da jih tam obdeluje, da jim obeta ali grozi, posebno one, ki so dolžni. Tudi trgovec M. in njega sin strastno rujeta, pooblastila ženskam usiljuje uradni raznosaj Ogrizek Fric in še drugi so za to najeti. Obeta se vse, kakor že leta 1885. A ljudje se ne vsedejo več tako hitro na limanice, odkar so onega leta

najbogatejši tržani jako umazani se pokazali. Temu obljubili in dali so novo obleko, kojo je moral po volitvah sam plačati, drugemu obutje, za katero so ga skoraj tožili. Takšnji poštenjaki, mož beseda, so ti Konjiški bahači in Bismarkovi klečeplazci. Ob nedeljah se sedaj zbirajo v Žičah pri nekdanjem poštemem krčmarju Bezovniku in se z lačenbergarji bratijo. Je škoda Bezovnika, da zavoljo pičlega dobička svoje družine čislano ime omadežuje in da od hiše do hiše, od gosta do gosta za ljudi snubit hodi, katerih grde namene le predobro pozna. Najstrastnejši pa je lesotržec A. W., koji škili na županov sedež. Bedasto je, da psujoč duhovnike ter zaničljivo nazivajoč jih „fare, črne“ itd. hoče kmeta na svojo stran spraviti. Da bi tržani se le svojega posla držali, saj se dan na dan lahko prepričajo, kako nevsmiljeno propadajo ter ubožajo, kojim je politika prvi smoter! Narodnim kmetom pa živo na srce polagamo, da se gotovo volitve udeležijo ter z vsemi močmi omahljive ali nevedne podučijo. Nemčurji se le zato tako napejajo in borijo, da jim narodnjaki ne bi smrdečega in umazanega perila razgrnili, da ne bi se mogli prepričati, kako so z občinskim denarjem gospodarili, kam je prešel. Srenjskih računov nikdor še videl ni in o čudnih rečeh se je pred dvema letoma v javni seji pretresovalo. O pesjem davku se je tudi nekaj slišalo. Gotovo je mnogo, kar nemčursko vest teži. Volilci narodni, kmetje! Zdramite se in pridite polnoštevilni k volitvi. Gotovo potem premagate svoje nasprotnike redeče in masteče se le od Vaših žuljev, ki Vas le ob času volitev poznajo, še se Vam dobrikajo, če pa svoj sebični namen dosežejo, Vas prezirajo in se Vam rogajo, bedaste kmetove nazivajoč Vas. Posnemajte Celjske kmete in zmaga je Vaša, gospodarji na lastnih tleh boste Vi, ne pa z culico na hrbtu priromani odpadniki in njih babure. V to Bog pomozil!

Iz Ljutomera. (Naši trgovci.) Tukaj imamo več trgovcev. Med njimi so pošteni možje, vrli Slovenci, ki se ne sramujejo svoje narodnosti, ki očitno povejo, da imajo svoj kruh od Slovencev, drugi pa so takšni, da so takrat prijazni in sladki, kedar Slovenec nese k njim s krvavimi žulji zaslužene peneze. Takrat poznajo Slovenca ter znajo ž njim slovenski govoriti. Pri drugih prilikah pa nas zasmehujejo ter zasramujejo mili naš jezik. To vam je lepa hvaležnost! Pri nas imamo tudi več obrtnikov in rokodelcev. Med temi bi rad nekatere imenoval. Pa za zdaj še hočem molčati. Živijo se samo od nas Slovencev. Sami dobro vejo, če Slovenca ne bo več k njim, bodo potovali na pesji brod. Pa med njimi so tudi častni možje, ki delujejo s svetim prepričanjem za našo pravično stvar. Upamo tedaj, da se bodo ovim drugim sčasoma odprle oči, da izpredvidijo, kdo jih

doji pri praznih jasliah. Naša slovenska stvar napreduje dan za dnem. Sveta pravica mora na dan. Mi se borimo za poštenost in resničnost, zmaga mora biti naša. Tukaj so slovenska tla in tukaj imamo pravico od Boga in milega nam cesarja, da zahtevamo od vsakega: Spoštuj naš mili jezik, ker živiš med nami ter se od nas živiš. Kdor pa nas zasramuje, tisti je grd nehvaležnejš ter ni vreden, da ga naša zemlja nosi. Pobere naj svoja kopita ter naj odide med svoje brate na Gornje Štajarsko ali pa tja v blaženo Prusijo, kamor si pre nekateri tako grozno želijo. Vi pa možje poštenjaki, odprite svoje oči ter pogledjte, kdo je v resnici vaš prijatelj. Čas že je, da se vzdramimo!

Iz Kumena na Pohorji. (Občinske volitve.) Kdor je pred tremi leti še poznal naše razmere in bi si jih ogledal sedaj, moral bi ves začuden reči: „Koliko se pač v treh letih izpremeni!“ Ko smo pred 3 leti volili občinski odbor, treba je bilo napeti vse moči, da smo dobili večino, a letos — po treh letih — so bili naši nasprotniki že tako poparjeni, da se niti volitve niso vdeležili, in smo torej 27. marca prav mirno lahko volili svoje kandidate. Izvoljeni so sami imoviti kmetje in odlični, pošteni narodnjaki, tako da jih je veselje pogledati. Slava Kumenčanom! Čudno pri letošnjih volitvah je samo to, kako so nasprotniki našega junaka g. Lakužiča lovili ter se mu sladkarili, naj bi z njimi potegnili, pa zastonj. Gospodje! Kako je vendar to, da Vam je g. Lakužič ravno letos tako na srce prirastel? Kako je to, da ga v tistej dobi, ko ste Vi Kumenski zvonček nosili, niste poznali, da bi ga v odbor volili? Kaj ne, tistokrat še ga niste potrebovali — sedaj pa tudi on ne potrebuje Vas. Letos smo si popolnoma otresli nemčurski jarem in smelo trdimo, da nas nikdar več ne bode žulil. G. Zemljaku, ki se je najbolje trudil za nasprotno stranko, pa želimo dober tek pri sanjah, katere se nikdar ne bodo uresničile.

Iz Beljaka. (Zahvala in prošnja.) Knjižnici „podružnice sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico“ blagovolili so nadalje darovati p. n. gospodje: Jos. Žirovnik, učitelj v Begunjah, 24 knjig, Fran Oblak, c. kr. poštni oficijal na Dunaji, knjige „Matiče Slovenske“ za l. 1887., Šimon Stöckl, knezo-škof. duh. svetovalec in župnik v Šent-Lenartu pri sedmih studencih, 5 gld. za 5 iztisov knjig „družbe sv. Mohora“; Jos. Apib, profesor v Novem Jičinu, 7 lepo vezanih knjig; Šimon Rutar, c. kr. profesor v Ljubljani, 10 mark v zlatu, Anton Gabron, župnijski oskrbnik v Črni, 2 gld. — Nadalje je podarila slavna „Matica Slovenska v Ljubljani“ o priliki štiridesetletnice vladanja presv. cesarja Franca Jožefa I. 15 iztisov knjižice „Zgodovina avstrijsko-ogerske monarhije“ in 2 iztisa krasne knjige „Spomenik o šeststo-

letnici začetka habsburške vlade na Slovenskem". — Ob enem nam je popraviti neljubo pomoto, ki se je bila vrnila v zadnjo zahvalo. Ne gospa Magdič, ampak gospa Ivanka Žižkova, soproga g. dr. Žižka v Ormožu, podarila je naši knjižnici nad 100 lepih knjig. Vsem, ki so s svojimi darovi pripomogli, da se širi omika in narodna zavest tudi med zatiranimi in tlačanimi koroškimi Slovenci, bodi izrečena najprisrčnejša in najiskrenejša zahvala! Bog plati! Dovoljujemo si prositi še nadaljnih darov; posebno dobro došlo bi nam pesmi s se kiricami, da bi jih mogli izposojevati ali pa razdeliti med naše vrle Loške in Sent-Lenartske pevce. Kdor more kaj storiti, prosimo ga lepo v imenu svete naše stvari slovenske. Za načelnštvo „podružnice sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico“: Matija Wutti, načelnik podružnice in posestnik na Ločilu (pošta Riegersdorf). Zdravko Kraut, knjižničar in župnik na Brnci (Fürnitz).

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kakor je podoba, ne bode Nj. veličanstvo svitli cesar o veliki noči na Dunaji, ampak v Ischlu. — Minister za finance, pl. Dunajevski ni veliko trpel v drž. zboru, ko je bil njegov proračun v razpravi. Ne more pa se mu tudi reči kaj, kajti minister zastopa dobro svoje mesto. Sedaj je v razpravi proračun ministra trgovino, marquisa Baquehema. V petek, dne 12. aprila pa gredó gg. poslanci domov ter se zberó še le v petek po veliki noči. — Postava o „kmetskih domovih“ je dobila najvišje potrjenje. — Za zemljo pri Ivanišči v Gradci dobi štaj. dežela 470.000 gl. Dobro da je ni hotela štaj. kranilnica, kajti dobila bi jo bila za veliko manjši denar. — Koroška obrtniška zbornica v Celovci je pohvalila svojega drž. poslanca, barona Dumreicherja za njegov govor zoper slov. Korošce. No, za-njo pa to ni ravno pohvala — V Novem mestu je letos prvokrat zmagala pri obč. volitvah v vseh razredih slov. stranka. — V slov. čitalnici v Gorici so imeli uno nedeljo veselico in prvokrat slov. gledišče. Igra „ženska borba“ je bila ljudem kaj pogodu. — Mestni svet v Trstu je naložil necemu slov. trgovcu kazen v denarji, ker je imel mož nad svojo štacuno slov. napis. No, c. kr. vlada pa je zbrisala trgovcu kazen in menimo, da je dala tudi mestnemu svetu pod nos. Vestno si je to zaslužil. — „Društvo sv. Jeronima“ v Zagrebu je za hrv. ljudstvo to, kar je za slovensko družba sv. Mohorja, toda ni še tako veliko, kajti lani je imelo še samo 8325 udov. — Vel. župan Budisavljević je premeščen iz Belovara v Gospić. Mož se je madjarski vladi zameril, ker je bil lani svitlega cesarja nagovoril hrva-

ški. — Ogersko ministerstvo se prenavlja; blizo gotovo dobi Desiderij Szilagyí pravosodnje ministerstvo. Kar se sliši o njem, ni preveselo, kajti mož je liberallec in Madjar, kolikor ga je pod „kalpakom.“ — Poljaki dobijo na Dunaji svojo cerkev ter bode v njej služba božja v poljskem jeziku. Da to ni po volji nekaterim Nemcem, to ni, da še človek povdarja.

Vunanje države. Drž. tajnik sv. Očeta, kardinal Rampolla je poslal zahvalno pismo škofu Strossmayerju v Djakovem. Meseca maja bode nekaj novih kardinalov imenovanih, v njih vrsti bode bojda tudi nadškof dr. Eder v Solnem Gradu. — V Italiji ima minister Crispi hude ure, kajti drž. poslanci nimajo več vere va-nj, vendar pa si minister ne upa razpustiti zbornice ter se boji, da še dobi iz novih volitev kje hujših nasprotovalcev va njo. — General Boulanger je potegnil z francoskih tal ter se je umaknil v Belgijo; ko bi ne bil tega storil, bil bi sedaj že pod ključem in težko, če bi še potlejš bil kedaj gledal svetlo sonce. Iz tega pa se razvidi, da je general sedanjim možem francoske republike nevarniši, kakor se je ljudem zdelo. Nihče še ne more reči, kaj da se kje razvije iz tega za republiko. — Belgijska vlada ni vesela Boulangerja ter ji ni prav, da je iz Bruselja poslal pismo do svojih volilcev. Sodi se na to, da mu bode namignila, naj se odpravi. — Knez Bismarck stoji že v 75. letu svoje dobe ali nič še ne misli na to, da odloži breme svoje službe, sicer pa premaga njegova krepka volja tudi telesne slabosti. — Na Poznanjskem je bila velika povodenj in je cesar Viljem II. prišel tje, da si ogleda škodo ter potolaži ljudi, ki jo trpijo. — Pri ruskem vojaštvu so prišli veliki goljufiji na sled. Država je plačevala vojake, ki že do 20 let niso bili več v službi. Ne zna se, v čegave žepe je denar lezel. — Naša soseda, Rumunija, dobi novo ministerstvo in mu bode nek Cartagi na čelu. Ljudem ne gre v glavo, zakaj da vleče kralj Karol bolj v Nemčijo, ko je vendar prebivalstvo slovansko. Zato pa ima vsako ministerstvo težko delo, ker ne more volje kralja in ljudstva ob enem spolniti. — V Bolgariji so bile doslej še nekatere avstrijske pošte, v novem času pa so jih odpravili ter so prevzele domače njih posle. Ali pa se bode zanesti na nje? Avstrijske so bile na hvali. — Metropolit Mihael, ki so ga bili za kralja Milana izgnali iz Belega grada, vrne se kmalu v Srbijo ali ne bode, kakor so spravi, stopil na avstrijska tla in je torej še vedno zle volje do Avstrije. — V Albaniji pod Črno goro dela Italija že od kedaj za to, da se odlušči od Turčije in postane država na lastne roke a noge rada ji posodi Italija, zakaj? ni težko, da človek ngane; njej hodi za to, da pride Avstriji za hrbet. No za sedaj še je grozdje — kislo, kajti Turek ima